

Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
Пјеров неуспех

(5)

Таквих терена било је пуно на овом пространом стадиону, који је смештен на почетку густе, зелене шуме, тако, да је био окружен дрвећем, зеленилом и природом.

На крају главне алеје, Милош је застао, пред великом црном таблом на којој су убележени сви постигнути резултати на турниру. Бацивши поглед на имена и бројеве поред њих, Милош се упутио даље. Наишао је на велику клупску кућу на стадиону, чије су доње просторије претворене у удобан и простран ресторан. Понесен бујицом гомиле, Милош је ушао у ресторан и пришао бифеу. Хладна лимунада освежила га је. Узалудно је лутао погледом унаоколо тражећи Жана. Није га видео. Угледао је високу, атлетску фигуру Рене Лакоста. Стајао је окружен групом дама, које су му пружале своје нотесе и тражиле аутограме. Рене Лакост био је још знојав и задихан од борбе коју је малопре завршио. Заједно са Брињоном квалификовао се за финале у дублу.

Милош је изашао из ресторана и упутио се каменим степеницама у новинарску ложу. Нашао се на трибини, начичканој светом. Заобишао је једну даму, која је тражила своје место, спустио се низ неколико степеница и ушао у новинарску ложу. Његово место било је до саме оgrade и он се наслонио на њу упирући свој радознао поглед унаоколо.

Централно игралшите, на коме су се одигравале најзначајније утакмице, оп- кољено је трибинама од камена, нешто уздигнутим над игралиштем, тако да се терен налазио доле, као у некој ували, окружен са свих страна трибинама, исклесаним од камена, тако белим, да је изгледало да су подигнуте од неке нарочите смесе, која је на сунцу добијала чудан светлуцав сјај. Уствари, седишта су урађена од грубог камена, рапаве површине због чега су гледаоци узимали мале јастучиће и стављали их на дуге камене клупе. Испод ових редова налазиле су се ложе, ограда, мало истурене напред, увичене зеленом оградом.

Милош се окренуо ка игралишту, нагнуо се напред и погледао на терен. Један одрасли дечак обележавао је граничну линију одакле играчи изводе почетан ударац. Друга два дечака превлачила су по црвеном терену дугачку мрежу скупљајући прашину и грудвице изрваног игралишта. Вршене су, дакле, ужурбане припреме за главну борбу.

Ова слика брзо га је заморила и он је подигао поглед одмарајући очи на лепим лицима елегантно обучених дама, које су својим присуством красиле стадион. У танким, широким хаљинама, које су се лепршале при ходу, оне су уносиле живост, изазивале узвике дивљења, привлачиле погледе, китиле гомилу попут ружа разбацаних у огромном венцу пољскога цвећа.

Сав отмени Париз скупио се на Ролан Гаросу. Дошли су сви они каји носе бар мало истакнуто име. Од париских маркиза и грофица до Мистингете, од бившег шпанског владара до дипломатских претставника свих нација.

Напољу се још гурају на улазу они који су купили стајање. Где ли ће само да стану? Већ одавно нема ниједног слободног места. Сви пролази, су закрчени. Људи стоје збијени један поред другога, пропињу се на прсте да би могли да виде бар један део игралишта.

У том одјекује пљесак. Из дугачког, тамног тунела испод трибина излазе играчи. Мали Коше ступа напред ситним корацама, високо уздигнуте главе, усправан и мало крут, држећи две ракете испод мишке и неколико лопти у слободној руци. Иза њега налази се Боротра, опкољен групом дечака, скупљача лопти. Мало погурен, сув, кошчат, немиран, сав у покрету, с малим плавим береом забаченим на потиљку, славни тениски играч излази држећи под сваком мишицом по три тениске ракете. Његове суве, упале груди покривају два џемпера, један светло плав, а други жут као лимун. Чим је изишао на терен стадион се проломио од урнебесног пљескања. Боротра је колутао очима унаоколо и климао главом на све стране.

Ако је Енри Коше најбољи тениски играч кога је Француска икад имала, он није никада био и најпопуларнији. Све симпатије масе припадале су Боротри, општем љубимцу. Он је владао Ролан Гаросом суверено и без конкуренције, истина не ракетом, јер је та слава припадала једном другом мускетиру, али је управљао срцима свих присутних.

Зато је овај меч изазвао веће интересовање од финалне борбе, зато је привукао толики свет, зато је окупио сав Париз.

Откуда то да један тако велики мајстор ракете, као што је Енри Коше, није могао да се такмичи у погледу популарности са својим другом Боротром?

Тајна се открива већ у следећем тренутку. Боротра је пришао граничној линији, покупио је све ракете на гомилу и почео да их загледа са свих страна. Узимао је једну, бацао је у вис, хватао је у лету, мрштио се, вртео главом, одбацивао је љутитим погледом и узимао другу размахујући њоме на све стране. Ни ова му се није свиђала, узео је трећу. Држао је како се држи гитара и превлачио прстима преко жица с главом забаченом у натраг, заузимајући став Ромеа, затворених очију, с лицем које је сијало од заноса. Већ у следећем тренутку и ова ракета је летела више његове главе, док је четврта фијукала кроз ваздух!

Најзад је избор пао на пету ракету. За то време публика се кривила од смеха, уживала је у гримасама свога љубимца, пљескала је сваки час сваком његовом покрету, забављала се до суза.

Веселјак по природи и веома темпераментан, Боротра се не устручава да на тениском терену да одушке својој склоности ка хумору. Многи су му пребацивали да претерује у томе, да је екстравагантан и осуђивали су његове поступке, али то није могло да умањи његову популарност.

Енри Коше подигао је руку увис. Бела лопта је у правој линији прелетела преко мреже. Додирнула је белу пругу и отскочила у страну.

– Петнаест нула! – чује се преко звучника.

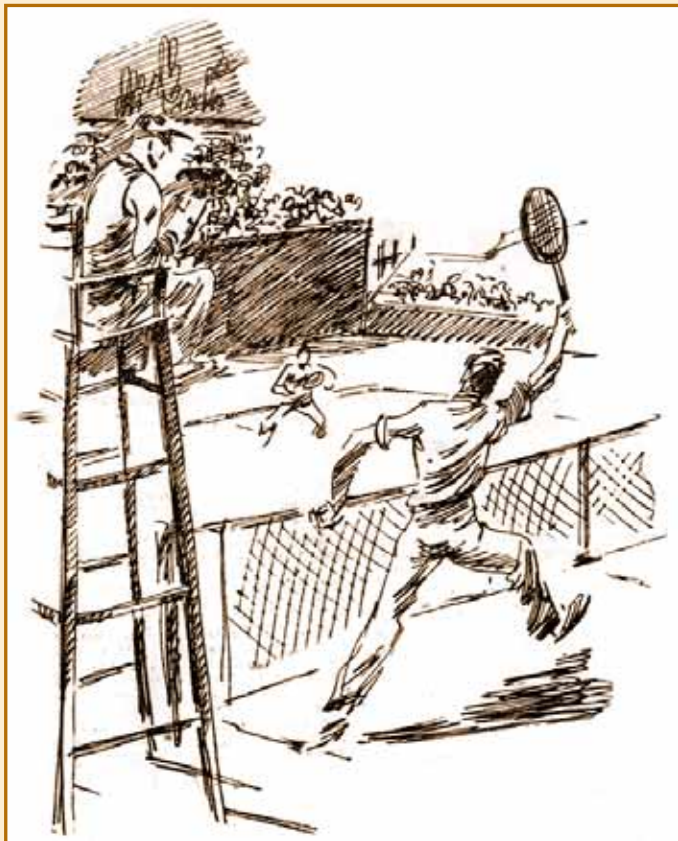
Велика игра је отпочела. У потпуној тишини чује се само тупи ударац малене лопте. Као по концу главе се okreћу лево и десно. С времена на време одјекне потмули пљесак. То гледаоци награђују поједине успеле потезе играча.

Милош се сав задубио у игру. Светлећим погледом пратио је мајсторске покрете малог Лионца, који је чудном лакоћом стизао да ухвати најтеже лопте и да их тако врати, да је Боротра морао да трчи из угла у угао, да се сав растргне, па ипак да их не стигне!

– Гем! – објављивао је звучник први успех Кошеа.

Боротра већ хукће. Нервозним покретом скида отворено плави пуловер и додацује га дечаку, који стоји иза њега. Он мајсторски смечује на мрежи, али му Енри Коше одмах враћа мило за драго. Шаље му тако кратку лопту да Боротри не преостаје ништа друго него да само жалосно заврти главом. Он додацује своје противнику:

– Хвала лепо! Било је врло љубазно од тебе!

Смех јечи са свих страна. Прекида га спонтани пљесак. Коше је добио и други гем. Он их добија још четири један за другим у тако снажном темпу да је Боротра немоћан. Његови ударци су тачни и брзи, његова ракета стиже свуда, хвата високе лопте и смечује их неслућеном јачином, приљубљује се уз земљу и пребацује лопту преко мреже таквом виртуозношћу да се Боротра узалудно котрља по глаткој површини терена. Коше има дан, у сјајној је форми, ненадмашан је.

Али се Боротра још држи. Чим је завршен први сет, дечаци ускачу на игралиште с дугачком мрежом поправљају терен који је Боротра потпуно искварио својим вратоломним скоковима, ударцима ракете, врхом од платнених ципела. Он је ненадмашан штеточина терена, мајстор у прављењу

рупа. Зато после сваког сета морају да поправљају терен и припреме га за наставак игре.

– Четрдесет нула за Кошеа! – јавља звучник.

Један гем ипак добија Боротра, па још један, али је резултат ускоро 5:2 за Кошеа. Већ је 30:0 у одлучној игри. За који секунд завршиће се и други сет.

Боротра мења ракету и гле чуда, он стиже једну скоро неодбрањиву лопту и враћа је тако прецизно преко мреже да Коше не може да је стагне. Али Коше још увек има сет бол. Он, међутим, греша и шаље лопту у мрежу. То нервира малог Лионца. Боротра то искоришћује и добро „сеченом“ лоптом добија игру.

– Иххиии!... Иххууууу!

Боротра се радује као мало дете. Он је притиснуо ракету на груди и грли је одушевљено, тепа јој најслађе речи, гласно, бучно изазивајући спонтан смех у публици.

Али Коше је љут. Његови ударци су отсечни, брзи, прецизни, звучник објављује један успех за другим малога вештака. Други сет припада Кошеу.

Боротра скида и жути џемпер и остаје у белој мајици. Греша два пута узастопце, одбацује ракету и узима нову. Али ништа не помаже. Све чешће уздише и испраћа жалосним погледом лопте које пролећу поред њега.

– Здраво, Мишел!

Жан се нагнуо над својим пријатељем и пружио му руку.

– Где си досада?

– Телефонирао сам редакцији. На булеварима већ знају да је победа Кошеа само питање минута. Успео сам да убацим у последње издање резултат другог сета. Овај Коше је прави ђаво. Просто ме нервира како добро игра. Немилосрдан је.

– И теби је жао Боротре. Данас је наишао на расположеног противника. Коше одавно вије играо тако добро као данас.

– Четрдесет нула за Кошеа. – јавља звучник.

– Ја одох до телефона. Сачекај ме доле у ресторану. Само да кажем неколико речи.

Жан је већ трчао. Још се његова плава коса лепршала на дну степеница када је меч завршен. Коше је победио у три сета. Лако, суверено, без великог напрезања, смрвивши свога противника.

Играчи напуштају терен. Коше одлази напред својим хитрим, кратким кораком. Многе руке му плјескају.

Али када се појавио Боротра с друге стране мреже стадион је тутњао од узвика и плјескања. Неупућен би поверовао да то победник напушта игралиште.

Милош, понесен гомилом, лагано се спуштао низ степенице. Ушао је у ресторан и пришао бару. У локалу скоро никога није било. Свет се брзо разилазио. Жан је ускоро дошао.

– Ево ме. Кад се вратимо у варош читаћемо извештај са меча.

Милош се кисело насмејао.

– Гле, шта је теби? Све козе ти нису на броју?

Милош је показао на столицу поред себе и рекао:

– Седи, да чујеш крупну новост.

Жан је начуљио уши.

– Но, шта је? – питао је нестрпљиво.

– Погледај ме добро. Пред тобом стоји један бивши милионар!

– Шта кажеш!

– Зар нисам био довољно јасан: Пропао сам!

– Сигурно се шалиш! – никако још није веровао Жан.

Милош је завртео главом.

– Да, то је, нажалост, горка истина! Кад сам се синоћ вратио кући затекао сам писмо из Београда. Јавили су ми да је управитељ мога имања, пословођа у фабрици побегао с великом сумом новаца! Губитак је тако велики да сам преко ноћи постао сиромашан као ђаво!

(Наставиће се)

LJ. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Pjerov neuspjeh

(5)

Takvih terena bilo je puno na ovom prostranom stadionu, koji je smješten na početku guste, zelene šume, tako, da je bio okružen drvećem, zelenilom i prirodom.

Na kraju glavne aleje, Miloš je zastao, pred velikom crnom tablom na kojoj su ubeleženi svi postignuti rezultati na turniru. Bacivši pogled na imena i brojeve pored njih, Miloš se uputio dalje. Naišao je na veliku klupsku kuću na stadionu, čije su donje prostorije pretvorene u udoban i prostran restoran.

Ponesen bujicom gomile, Miloš je ušao u restoran i prišao bifeu. Hladna limunada osvežila ga je. Uzaludno je lutao pogledom unaokolo tražeći Žana. Nije ga video. Ugledao je visoku, atletsku figuru Rene Lakosta. Stajao je okružen grupom dama, koje su mu pružale svoje notese i tražile autograme. Rene Lakost bio je još znojav i zadihan od borbe koju je malopre završio. Zajedno sa Brinjonom kvalifikovao se za finale u dublu.

Miloš je izašao iz restorana i uputio se kamenim stepenicama u novinarsku ložu. Našao se na tribini, načičkanjoj svetom. Zaobišao je jednu damu, koja je tražila svoje mesto, spustio se niz nekoliko stepenica i ušao u novinarsku ložu. Njegovo mesto bilo je do same ograde i on se naslonio na nju upirući svoj radoznao pogled unaokolo.

Centralno igralište, na kome su se odigravale najznačajnije utakmice, opkoljeno je tribinama od kamena, nešto uzdignutim nad igralištem, tako da se teren nalazio dole, kao u nekoj uvali, okružen sa svih strana tribinama, isklesanim od kamena, tako belim, da je izgledalo da su podignute od neke naročite smese, koja je na suncu dobijala čudan svetlucav sjaj. Ustvari, sedišta su urađena od grubog kamena, rapave površine zbog čega su gledaoci uzimali male jastučice i stavljali ih na duge kamene klupe. Ispod ovih redova nalazile su se lože, ograđene, malo isturene napred, uovičene zelenom ogradom.

Miloš se okrenuo ka igralištu, nagnuo se napred i pogledao na teren. Jedan odrasli dečak obeležavao je graničnu liniju odakle igrači izvode početan udarac. Druga dva dečaka prevlačila su po crvenom terenu dugačku mrežu skupljajući prašinu i grudvice izrovanog igrališta. Vršene su, dakle, užurbane pripreme za glavnu borbu.

Ova slika brzo ra je zamorila i on je podigao pogled odmarajući oči na lepim licima elegantno obučenih dama, koje su svojim prisustvom krasile stadion. U tankim, širokim haljinama, koje su se lepršale pri hodu, one su unosile živost, izazivale uzvike divljenja, privlačile poglede, kitile gomilu poput ruža razbacanih u ogromnom vencu poljskoga cveća.

Sav otmeni Pariz skupio se na Polan Garosu. Došli su svi oni koji nose bar malo istaknuto ime. Od pariskih markiza i grofica do Mistingete, od bivšeg španskog vladara do diplomatskih predstavnika svih nacija.

Napolju se još guraju na ulazu oni koji su kupili stajanje. Gde li će samo da stanu? Beć odavno nema nijednog slobodnog mesta. Svi prolazi, su zakrčeni. Ljudi stoje zbijeni jedan pored drugoga, propinju se na prste da bi mogli da vide bar jedan deo igrališta.

U tom odjekuje pljesak. Iz dugačkog, tamnog tunela ispod tribina izlaze igrači. Mali Koše stupa napred sitnim koracima, visoko uzdignute glave, uspravan i malo krut, držeći dve rakete ispod miške i nekoliko lopti u slobodnoj ruci. Iza njega nalazi se Borotra, opkoljen grupom dečaka, skupljača lopti. Malo poguren, suv, koščat, nemiran, cav u pokretu, s malim plavim bereom zabačenim na potiljku, slavni teniski igrač izlazi držeći pod svakom mišicom po tri teniske rakete. Njegove suve, upale grudi pokrivaju dva džempera, jedan svetlo plav, a drugi žut kao limun. Čim je izišao na teren stadion se prolomio od urnebesnog pljeskanja. Borotra je kolutao očima unaokolo i klimao glavom na sve strane.

Ako je Enri Koše najbolji teniski igrač koga je Francuska ikad imala, on nije nikada bio i najpopularniji. Sve simpatije mase pripadale su Borotri, opštem ljubimcu. On je vladao Rolan Garosom suvereno i bez konkurencije, istina ne raketom, jer je ta slava pripadala jednom drugom musketiru, ali je upravljao srcima svih prisutnih.

Zato je ovaj meč izazvao veće interesovanje od finalne borbe, zato je privukao toliki svet, zato je okupio sav Pariz.

Otkuda to da jedan tako veliki majstor rakete, kao što je Enri Koše, nije mogao da se takmiči u pogledu popularnosti sa svojim drugom Borotrom?

Tajna se otkriva već u sledećem trenutku. Borotra je prišao graničnoj liniji, pokupio je sve rakete na gomilu i počeo da ih zagleda sa svih strana. Uzimao je jednu, bacao je u vis, hvatao je u letu, mrštio se, vrteo glavom, odbacivao je ljutitim pogledom i uzimao drugu razmahujući njome na sve strane. Ni ova mu se nije sviđala, uzeo je treću. Držao je kako se drži gitara i prevlačio prstima preko žica s glavom zabačenom u natrag, zauzimajući stav Romea, zatvorenih očiju, s licem koje je sijalo od zanosa. Beć u sledećem trenutku i ova raketa je letela više njegove glave, dok je četvrta fijukala kroz vazduh!

Najzad je izbor pao na petu raketu. Za to vreme publika se krivila od smeha, uživala je u grimasama svoga ljubimca, pljeskala je svaki čas svakom njegovom pokretu, zabavljala se do suza.

Veseljak po prirodi i veoma temperamentan, Borotra se ne ustručava da na teniskom terenu da oduške svojoj sklonosti ka humoru. Mnogi su mu prebacivali da preteruje u tome, da je ekstravagantan i osuđivali su njegove postupke, ali to nije moglo da umanja njegovu popularnost.

Enri Koše podigao je ruku uvis. Bela lopta je u pravoj liniji preletela preko mreže. Dodirnula je belu prugu i otkočila u stranu.

– Petnaest nula! – čuje se preko zvučnika.

Velika igra je otpočela. U potpunoj tišini čuje se samo tupi udarac malene lopte. Kao po koncu glave se okreću levo i desno. S vremena na vreme odjekne potmuli pljesak. To gledaoci nagrađuju pojedine uspele poteze igrača.

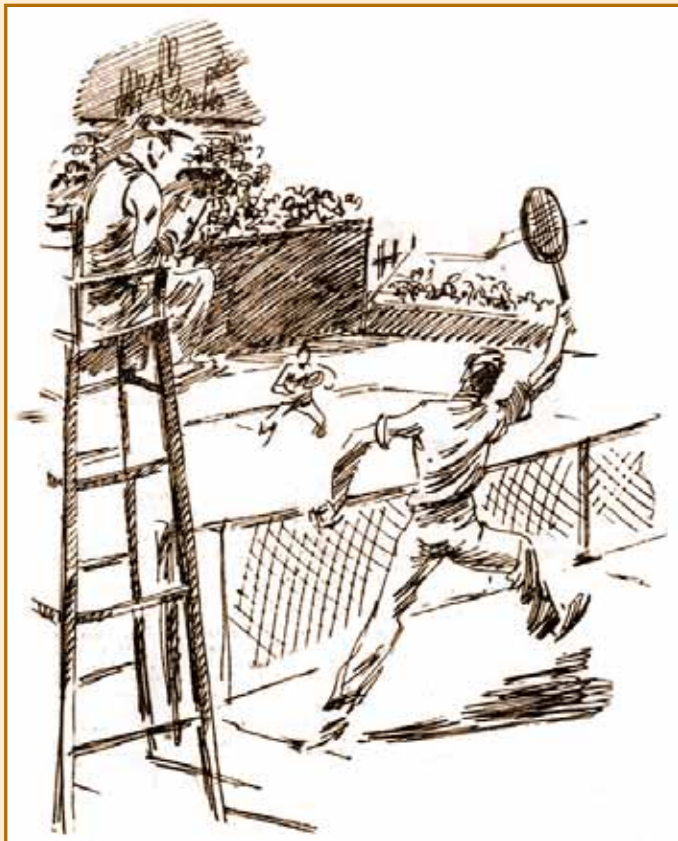
Miloš se sav zadubio u igru. Svetlećim pogledom pratio je majstorske pokrete malog Lionca, koji je čudnom lakoćom stizao da uhvati najteže lopte i da ih tako vrati, da je Borotra morao da trči iz ugla u ugao, da se sav rastrgne, pa ipak da ih ne stigne!

– Gem! – objavljivao je zvučnik prvi uspeh Košea.

Borotra već hukće. Nervoznim pokretom skida otvoreno plavi pulover i dobacuje ga dečaku, koji stoji iza njega. On majstorski smećuje na mreži, ali mu Enri Koše odmah vraća milo za drago.

Šalje mu tako kratku loptu da Borotri ne preostaje ništa drugo nego da samo žalosno zavrti glavom. On dobacuje svome protivniku:

– Hvala lepo! Bilo je vrlo ljubazno od tebe!

Smeh ječi sa svih strana. Prekida ga spontani pljesak. Koše je dobio i drugi gem. On ih dobija još četiri jedan za drugim u tako snažnom tempu da je Borotra nemoćan. Njegovi udarci su tačni i brzi, njegova raketa stiže svuda, hvata visoke lopte i smećuje ih neslućenom jačinom, priljubljuje se uz zemlju i prebacuje loptu preko mreže takvom virtuožnošću da se Borotra uzaludno kotrlja po glatkoj površini terena. Koše ima dan, u sjajnoj je formi, nenadmašan je.

Ali se Borotra još drži. Čim je završen prvi set, dečaci uskaču na igralište s dugačkom mrežom popravljaju teren koji je Borotra potpuno iskvario svojim vratolomnim skokovima, udarcima rakete, vrhom od platnenih cipela. On je nenadmašan štetočina terena, majstor u pravljenju rupa. Zato posle svakog seta moraju da po-

pravljaju teren i pripreme ga za nastavak igre.

– Četrdeset nula za Košea! – javlja zvučnik.

Jedan gem ipak dobija Borotra, pa još jedan, ali je rezultat uskoro 5:2 za Košea. Beć je 30:0 u odlučnoj igri. Za koji sekund završiče se i drugi set.

Borotra menja raketu i gle čuda, on stiže jednu skoro neodbranjivu loptu i vraća je tako precizno preko mreže da Koše ne može da je stigne. Ali Koše još uvek ima set bol. On, međutim, greši i šalje loptu u mrežu. To nervira malog Lionca. Borotra to iskorišćuje i dobro „sečenom“ loptom dobija igru.

– Ihhiii!... Ihhuuuuu!

Borotra se raduje kao malo dete. On je pritisnuo raketu na grudi i grli je oduševljeno, tepa joj najslađe reči, glasno, bučno izazivajući spontan smeh u publici.

Ali Koše je ljut. Njegovi udarci su otsečni, brzi, precizni, zvučnik objavljuje jedan uspeh za drugim maloga veštaka. Drugi set pripada Košeu.

Borotra skida i žuti džemper i ostaje u beloj majici. Greši dva puta uzastopce, odbacuje raketu i uzima novu. Ali ništa ne pomaže. Sve češće uzdiše i ispraća žalosnim pogledom lopte koje proleću pored njega.

– Zdravo, Mišel!

Žan se nagnuo nad svojim prijateljem i pružio mu ruku.

– Gde si dosada?

– Telefonirao sam redakciji. Na bulevarima već znaju da je pobeda Košea samo pitanje minuta. Uspeo sam da ubacim u poslednje izdanje rezultat drugoga seta. Ovaj Koše je pravi đavo. Prosto me nervira kako dobro igra. Nemilosrdan je.

– I tebi je žao Borotre. Danas je naišao na raspoloženog protivnika. Koše odavno nije igrao tako dobro kao danas.

– Četrdeset nula za Košea. – javlja zvučnik.
– Ja odoh do telefona. Sačekaj me dole u restoranu. Samo da kažem nekoliko reči.

Žan je već trčao. Još se njegova plava kosa lepršala na dnu stepenica kada je meč završen. Koše je pobedio u tri seta. Lako, suvereno, bez velikog naprezanja, smrvivši svoga protivnika.

Igrači napuštaju teren. Koše odlazi napred svojim hitrim, kratkim korakom. Mnoge ruke mu pljeskaju.

Ali kada se pojavio Borotra s druge strane mreže stadion je tutnjao od uzvika i pljeskanja. Neupućen bi poverovao da to pobednik napušta igralište.

Miloš, ponesen gomilom, lagano se spuštao niz stepenice. Ušao je u restoran i prišao baru. U lokalu skoro nikoga nije bilo. Svet se brzo razilazio. Žan je uskoro došao.

– Evo me. Kad se vratimo u varoš čitaćemo izveštaj sa meča.

Miloš se kiselo nasmejao.

– Gle, šta je tebi? Sve koze ti nisu na broju?

Miloš je pokazao na stolicu pored sebe i rekao:

– Sedi, da čuješ krupnu novost.

Žan je načuljio uši.

– No, šta je? – pitao je nestrpljivo.

– Pogledaj me dobro. Pred tobom stoji jedan bivši milionar!

– Šta kažeš!

– Zar nisam bio dovoljno jasan: Propao sam!

– Sigurno se šališ! – nikako još nije verovao Žan.

Miloš je zavrteo glavom.

– Da, to je, nažalost, gorka istina! Kad sam se sinoć vratio kući zatekao sam pismo iz Beograda. Javili su mi da je upravitelj moga imanja, poslovođa u fabrici pobegao s velikom sumom novaca! Gubitak je tako veliki da sam preko noći postao siromašan kao đavo!

(Nastaviće se)